

Wadden vermaak

De volgende dag was de Animal Praam behoorlijk opgeschoten.

Ze waren aangekomen bij het havendorp van Terschelling. Je weet wel, dat opzienbarende eiland wat bewoond wordt door die vreemde wezens, uit de avonturen van Ronald.

In de haven aangekomen, werd de Animal Praam afgemeerd aan een houten bolder.

Nadat ze de kajuit op slot hadden gedaan stapten ze van boord, gaven een ventje een euro om op de praam te letten en liepen richting het dorp.

Wanneer ze over het parkeerterrein liepen zei Gijs vol verbazing: ‘Wat een bende. Moet je zien, allemaal Duitse auto’s. Het lijkt wel of we hier op het wachtterrein van een autofabriek staan. Zoveel heb ik nog nooit bij elkaar gezien. En er lopen ook allemaal patserige Duitsers rond met een blik in hun ogen alsof zij hier de baas zijn. Zijn we wel op Terschelling? Of zijn we verkeerd gevaren...’

‘Ja hoor,’ zei Rob. ‘Ik heb verderop op het wad het bordje Terschelling zien staan.’

‘En je moet niet vergeten, dat het daar nu vakantie is,’ liet Kees zich ook horen.

Ze liepen door het dorp op zoek naar een zuiphuis en vonden er na lang zoeken eentje.

Omdat dit het enigste zuiphuis in het dorp was, gingen ze naar binnen. Ze hadden dorst.

Althans, dat probeerden ze. Een Duitser stond in de deuropening met in zijn ene hand een braadworst en in de andere een volle tweeliter bierpul. Gijs duwde de Duitser uit de weg, zodat de jongens ongehinderd naar binnen konden.

Na een tafel gevonden te hebben gingen ze zitten en roken de lucht van oude tabak en lui zweet.

‘Dit lijkt mijn kamer wel,’ zei Kees totaal overbodig.

‘Dat hoef je mij niet te vertellen,’ reageerde Rob, ‘alleen zijn er bij jouw op de kamer minder Duitsers.’

‘Was wullen Sie haben?’, vroeg de kroegbaas die aan was komen lopen.

‘Waar heb je het over beste man?’, vroeg Rob, ‘ik versta je niet. Spreek je geen Nederlands?’

‘Dat kan ik wel, al zal dat rond deze tijd niet veel helpen. Terschelling behoort de komende drie maanden van dit jaar bij Duitsland,’ antwoordde de kroegbaas zijn vieze vette bierhanden afvegend aan zijn niet al te schone schort. ‘Trouwens, mijn naam is Hans. Wat kan ik de heren inschenken.’

‘Doe mij een biertje,’ zeiden Kees en Gijs tegelijk.

‘En mij een bak koffie,’ antwoordde Rob.

‘Moet je er ook wat bij?’, vroeg Hans aan Rob. ‘Ik heb kraanbessenkwark, appelkwark en kwarksoezen.’

‘Doe er anders een kop en schotel bij, want het is zonder behoorlijk heet aan de handen en lastig te drinken,’ antwoordde Rob.

Hans liep vanwege het antwoord fronsend weg om de bestelling te halen.

Het gevraagde werd gebracht en de jongens toostten op een geslaagde eerste aankomst.

Gijs en Kees zetten de bierpul aan de lippen, namen een slok en Gijs spuugde het direct weer uit.

‘Gatver! Wat is dit voor bocht!’ schreeuwde Gijs spugend, ‘dit kun je geen bier noemen!’

‘Heren, dit is het beste spul wat hier te krijgen is,’ verklaarde Hans, ‘de Duitsers drinken het als water.’

‘Blijkt nu wel dat Duitsers geen smaak hebben of het in hun vakantie niet zo nauw nemen met gekoeld, ongefilterd slootwater. Want dat is wat je hier schenkt,’ zei Kees ijsig kalm de kroegbaas aankijkend.

‘Ik vind het ook smerig,’ zei Rob die van Gijs zijn bier had geproefd. ‘Ben blij dat ik koffie heb besteld.’

‘Weet je wel waar die koffie van gemaakt is?’, vroeg Hans overbodig.

‘Vertel.’

‘Van zeehondenvet vermengd met gemalen gedroogde kraanbessen,’ verklaarde Hans.

‘Verkoop je dat alleen tijdens deze drie toeristenmaanden of iedere dag?’, vroeg Rob

‘Alleen in deze tijd, de eilanders zelf hebben liever koffie van Gajes en Frunnik.’

Nadat Kees zijn eigen pul en die van Gijs over het hoofd van Hans had leeggegoten, vertrokken ze.

Bij een fietsverhuurbedrijf, liepen ze naar binnen op zoek naar een kwalitatief goede huurfiets.

‘Waarmee kan ik de heren van dienst zijn?’, piepte een man hevig in zijn handen wrijvend.

‘Ik wil een goede fiets,’ zei Rob, ‘niet een die bij Sjoerd Blijbos uit Franeker gekocht is.’

‘Ik heb alleen fietsen uit Franeker,’ zei de fietsenboer. ‘Ze bevallen me opperbest, omdat ik de mensen dan kan afzetten wanneer ze weer terugkomen met een kapotte fiets. Die dingen donderen om de haverklap uit elkaar. Daarvoor kun je alleen bij Sjoerd Blijbos terecht. Zijn twee linkerhanden leveren mij goed geld op.’

‘Goed, we proberen ze voor twee dagen.’

‘Dat is dan driehonderd en vijftachtig euro exclusief BTW, toeristen- en milieubelasting.’

‘Valt me nog mee,’ zei Gijs. ‘Dit is vast het goedkoopste adres op het eiland.’

‘Een zadel is te huur tegen meerprijs,’ zei de fietsenboer. ‘Belang bij? Kost je vijftwintig euro per dag, per zadel.’

‘Doe dat en hij betaalt,’ zei Rob wijzend op een Duitser met een handicap in zijn overhemd.

De Duitser begon luidkeels te protesteren, waarop de jongens dreigden hem aan te vallen om spek van hem te snijden voor onderweg. Hij

betaalde met een diepe, vette zucht het vereiste bedrag aan de fietsenboer.

Ze pakten de fietsen, zetten het zadel erop en reden door de enige winkelstraat van het dorp.

Net buiten het dorp, ongeveer honderd meter verder, viel het achterspatbord van de fiets van Rob.

‘Jeetje,’ zei Rob niet eens verbaasd, ‘die fietsen zijn inderdaad van Sjoerd Blijbos uit Franeker.’

Kees vond het wel grappig en lachte zich een breuk, net als de fiets die twee meter verder de pijp aan maarten gaf en in allerlei losse onderdelen uit elkaar viel.

‘We brengen dit zootje terug naar de fietsenboer en vragen het geld terug,’ zei Gijs met veel leedvermaak. Zijn fiets was nog heel, al begon zijn ketting inmiddels spontaan te roesten.

Omdat hij achterom keek naar de anderen in plaats van naar voren, zag hij de lantaarnpaal niet staan. Een ferme klap en de fiets lag dubbel gevouwen om de lichtmast met een onthutste Gijs eronder.

De fietsonderdelen werden bij elkaar geraapt en met moeite terug gebracht naar de fietsenboer.

‘Hier, je fietsen. En nu ons geld terug.’

De man begon gelijk te rekenen en vroeg hoeveel meter ze gefietst hadden.

‘Ongeveer honderd meter,’ antwoordde Rob verbijsterd over zo’n idiote vraag. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Dan hebben jullie het record verbroken,’ antwoordde de fietsenboer. ‘Ik had eerlijk gezegd nooit gedacht dat iemand het oude record van zesentwintig meter ooit zou verbeteren. Ik mag jullie het bedrag van de huur teruggeven en gratis een goede fiets aanbieden voor de komende week.’

‘Zolang die niet uit Franeker komen,’ zei Kees wijzend op de hoop fietsonderdelen die voor de deur op de stoep lag.